

— Εἰπέ τὴν ἀλήθειαν, ὑπελάβεν ἡ κυρία Ἑρμίνη, ἥτις εἶχεν ἴδῃ αὐτὸν γεννώμενον πρὸ δεκαεπταετίας, ἐφοβεῖσο μήπως στενοχωρηθῆς πλησίον μου. Τὸ εἰξεύρω ὅτι πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤμουν μόνη, ἀλλ' ἀπ' οὗτου ἔχω πλησίον μου ἓνα καλὸν κοράσιον ἐγὼ ἐξανάνειωσα.

Ὁ Ροβέρτος παρετήρησε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὴν Μαρκέλλαν, ἥς ἡ φρονιμωτάτη ὄψις ἤρρυθρίασεν ἐξ αἰδοῦς.

— Συγγενῆ σας; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὅχι, θά σου τα διηγηθῶ καμμίαν ἡμέραν.

Οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ἰουλίου νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς μικρᾶς φίλης του. Διὸ προαισθανόμενος μυστήριόν τι, παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς προσοχῆς πρώτην ἤδη φορὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν πρῶτόν τὴν εἶδε.

— Νόστιμος εἶνε ἡ μικρούλα, εἶπεν ὁ μαθητῆς τοῦ λυκείου μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀφελείας. Ἔχει ἓνα στόμα πού κοντεύει νὰ πάῃ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Καθόλου δέ σας μοιάζει, κυρία Ἑρμίνη. Οὔτε 'ς τὸ πρόσωπο κἀν' ἀλλὰ ἐπῆρε ὁμως τῆ φωνή σας . . . Παράξενο.

— Διότι με ἀγαπᾷ! εἶπεν ἡ γηραιὰ κόρη, τὰ μέγιστα εὐαρεστηθεῖσα ἐκ τῆς ἀλλοκότου ταύτης παρατηρήσεως.

Ἡ Μαρκέλλα ἐρυθρίασασα ἐμειδίασε. Τὸ στόμα τῆς οὐδὲν εἶχε ἀντισημειώσῃ, ἀλλ' ὁμως ἡ χάρις τοῦ προσώπου τῆς δὲν ἐνέκειτο ἐν τῇ καλλονῇ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς.

— Ἐπρεπε νὰ με βοηθήσῃς, σύ, εἶπεν ἡ κυρία Ἑρμίνη πρὸς τὸν Ροβέρτον. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσοσον δυνατὴ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, καὶ ὅσαςκις θέλω νὰ τῆς δώσω νὰ ἐννοήσῃ τὸ μάθημά τῆς, τὴν στενοχωρῶ πολὺ τὴν καϊμένην. Ἄν ἤρχεσο σύ κάποτε νὰ τῆς το ἐξηγήσῃς.

— Μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθη ὁ νέος. « Ὁ διδάσκων δις διδάσκειται » θὰ ὠφελθῶ καὶ ἐγὼ πολὺ, διότι θὰ μάθω τὴν μεγάλην τέχνην νὰ εἶμαι σαφῆς εἰς τὰς ἐκφράσεις μου, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὔτε οἱ καθηγηταὶ τὸ διδάσκουν οὔτε τὰ βιβλία.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ὁ βίος ἅπας πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς μέγα σχολεῖον πείρας, οὐτινος μαθηταὶ εἶνε ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὡς δὲ συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα, πρέπει νὰ ἔχῃ τις πεποιθῆσιν εἰς τὰ μαθήματα, ἅτινα διδάσκειται· ἐνίοτε συμβαίνει νὰ μὴ ἐννοῶμεν τὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ εὐρίσκωμεν δυσκόλον τὴν μάθησιν, πρὸ πάντων ὅταν διδασκάλους ἔχωμεν τὰς δοκιμασίας, τὰς λύπας, καὶ τὰς δυσκολίας· ὀφείλομεν ὁμως ν' ἀποδεχώμεθα ταῦτα, ἀναγνωρίζοντες ὅτι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς θείας χειρὸς πέμπονται.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΣΤ'.

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 566].

Ἡ Ζυρίχη, τὰ μουσεῖα καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐτῆς συλλογαί. — Πολυτεχνεῖον καὶ δημαρχεῖον. — Οἱ ἐν Ζυρίχῃ Ἕλληνες σπουδασταί. — Ἡ λαλομένη κεφαλή. — Ἑλληνικὸν καπνοπωλεῖον. — Διακεκριμένοι λωποδῦται ἐν Ἑλβετία. — Μάθημα διοικητικοῦ δικαίου. — Ὁ Ἕλληνας καὶ αἱ πολιτικαὶ θεωρίαι. — Ὁ περιβολὸς τῆς ἐκθέσεως. — Τὰ κυριώτερα ἐκθέματα καὶ τὸ παραλίθινον. — Τὸ καφενεῖον τοῦ αἰγυθίου. — Παράσημα δημοκρατικῶν καὶ ζήτημα τῆς ἡμέρας. — Τὸ ἐν τῇ λίμνῃ θέαμα. — Ἡ φωταφία καὶ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς. — Ναυαγήσαντα σχέδια καὶ ὑποχώρησις. — Συμβούλιον καὶ ἄσθματα. — Ἀπὸ θυρωροῦ εἰς θυρωρόν. — Ἀποχαριστικὸς καὶ ἀναχώρησις.

Ἡ Ζυρίχη, ὡς πόλις, λίαν γλίσχρως ἱκανοποιεῖ τοῦ φιλοσπούδου περιηγητοῦ τὰς ἀπαιτήσεις. Αἱ ὀλίγαι ἀρχαῖαι ἐκκλησίαι τῆς οὐδὲν παρουσιάζουσι τὸ ὅπως ἰδιαίτερας σημασίας ἄξιον, καίτοι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατὰ τὴν ἸΣΤ' ἑκατονταετηρίδα ἐδόθη ἡ πρώτη ὄψις πρὸς τὴν θρησκευτικὴν, ὡς τρεῖς αἰῶνας ἀργότερον, ἐν τῇ ἰδίᾳ, πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλβετίας μεταρρυθμίσειν. Τῶν μουσείων αὐτῆς αἱ ἐπιστημονικαὶ συλλογαί, καὶ ἰδίᾳ αἱ ἀντικειμέναν προϊστορικῆς ἐποχῆς, ἔχουν βεβαίως μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν περὶ τοιαύτας εἰδικὰς μελέτας ἀσχολούμενον, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸν χάριν ἀναψυχῆς ταξιδεύοντα· αἱ καλλιτεχνικαὶ εἰσὶν ἡσσοнос προσοχῆς ἄξιαι. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ περιγραφή τοῦ ἐπιστημονικοῦ κυρίως περιεχομένου πασῶν τῶν ὀπισθόποτε ἀξιολόγων τοιούτων συλλογῶν, ἔστω καὶ αὐτῆς τῆς πρωτοφανοῦς πως διαρκοῦς ἐλβετικῆς ἐκθέσεως τῶν τῆς σχολειακῆς παιδείας, ἐν ἣ καὶ ἡ αἶθουσα τοῦ Πεσταλότση, γεννηθέντος ἐν Ζυρίχῃ μεσοῦσης τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς ἀναγνώστας εἰδικοῦ τινος ἐκπαιδευτικοῦ ἢ ἄλλου διδασκαλικοῦ περιοδικοῦ, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως καὶ τοὺς τῆς Ἑστίας. Διὸ οὐδὲ περὶ τούτων θέλω γράψῃ τι, ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν καλῶν βιβλιοθηκῶν τῆς, ἐν αἷς βεβαίως πολλὰ ἄξια μνείας ὑπάρχουσι καὶ ἰδίως χειρόγραφα καὶ ἀρχαῖα ἐκδόσεις. Δι' οὗς λοιπὸν λόγους ἀνέπτυξα non ragioniam' di loro. . . .

Ἐκ τῶν οἰκοδομημάτων ὁμως τῆς Ζυρίχης ἰδιαίτερος ὀφείλον ἴσως νὰ μνημονεύσω τοῦ ἐξόχως ὠραίου πολυτεχνείου αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς ἀπ' ὑψηλῆς ἀκροπόλεως, ἀπολαμβάνει τις θαυμασίαν ἀποψιν τῆς πόλεως καὶ τῶν περὶξ ὀρέων, τῆς λίμνης καὶ τοῦ λιμμάτου. Ἄλλ' ἡ περιγραφή αὐτοῦ καθὼς καὶ τοῦ ὄντως ἀξιοθεάτου δημαρχείου θὰ κατελαμβάνε χῶρον, ὃν ἐπιθέμιον νὰ ἐπιφυλάξω καὶ δι' ἄλλα μὲν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐγχώριον ἔκθεσιν, πρὸς τὴν ὅποιαν πορεύομαι ὀδηγούμενος ὑπὸ καλοῦ φίλου Ἑλλήνος σπουδάζοντος ἐκεῖ τῆς μηχανικῆς.